

číslo 57.

ročník III.

POHŘBY, POHŘBY A ZASE POHŘBY !

Málokteré odvětví lidského ducha zasáhla vlna technické revoluce tak nepatrně, jako pohřbívání mrtvých členů civilizace. Kromě již zaběhnutých kremáčnických zařízení se ve větším rozsahu neujal žádný jiný způsob / samozřejmě, úplně opomíjíme klasiku - tj. pohřbívání mrtvoly do země. / Přitom možnost, jak se efektně a přesto i šetrně zbavit bezduchého příbuzného, se nabízí snad nevyčerpatelné množství. Nedoufáme, že ihned po přečtení této studie se čtenáři nadchnou pro naši doporučenou likvidaci tělesné schránky a začnou vážně uvažovat o jejím odstranění naší doporučeným návedem. Ale takový je už jednou osud Ilegální demokracie. Vidí tak daleko dopředu, až se o opravdovosti i upřímnosti jejích vývodů pochybuje. Jsme si vědomi nízkého účinku rad a doporučení obsažených v I.D., právě ve spojitosti s touto diskutovanou nadčasovostí listu. Svou roli hraje rovněž nevyspělost určitých jedinců, kteří se sice navenek tváří, jako by je náš časopis bůhvíjak bavil, jenže v nestřežených okamžicích dají nechtěně najevo, kterak je jim celková koncepce I.D. vzdálená. O potřebě či nepotřebě jakéhosi "anebského zázemí" v relaci k popularitě a další prosperitě listu bude detailně pojednáno jindy. V dnešním úvodu se chceme plně věnovat zejména dvěma formám destrukce sociálně neproduktivních zátěží po plnohodnotném člověku.

Nejprve pomeleme o pohřbech do kosmu, které se ujaly v některých státech USA /viz. Dallas 564. část/, jejichž energetické zdroje podobný špřepek umožňují i u středních vrstev obyvatelstva. Variant raketových pohřbů je celá řada a v podstatě se typově rozlišují majetností pozůstalých - jinak řečeno - jaké kvantum paliva jsou schopni přibuzní nebožtíkovi obstarat. Zákonem států, v nichž je vůbec povoleno kosmické pohřby pořádat, stanoví přesně minimální hodnoty raketového paliva v závislosti na hmotnosti rakety, které přímě opravňují vlastníky nebožtíka k vystřelení jeho mrtvoly do kosmu. Těm "nejmoužnější" musí palivo zajistit, aby raketa dosáhla alespoň horních vrstev atmosféry, v níž při zpětném pádu shoří. Lze tedy hovořit o jakémsi druhu kremace s nadnormativním množstvím paliva oproti kremaci pozemské. Při poddimenzování palivové báze nedosáhne raketa s mrtvým presteru, v němž by měla vzplaneut a zřítí se zpět na zemi nebo v lepším případě do moře. S raketou padlou do hustě obydlených oblastí jsou vědecky problémy, zejména pokud mrtvý pilot svým přistáním zabije další osoby. Právní normy proto hovoří tvrdě, ale jasně, aby k podobným zbytečným tragédiím v budoucnu nedocházelo. Ke snížení výdajů na palivovou směs i konstrukci celé kosmické rakvy může vhodně přispět redukce váhy uniformy na co nejmenší hodnotu. To znamená, že např. dědečkovi před startem odepneme protězy, odejme železné háky z rukou, případně platíkové kleuby. Nezanedbatelným činitelem pro úpravu hmotnosti před smrtí kosmonauta je i účinné projímadlo. Ekonomizace raketového obřadu nepřipouští pochopitelně vyplnění některých zvláštních

posledních přání umírajícího, která se týkají například oblíbených předmětů, s nimiž by rád letěl /invalidní vozíkem počínaje a kurtizánami konče/.

Dražší forma usměrňuje raketu několik obletů zeměkoule, než dosáhne po spirálové dráze atmosférického obalu Země a shoří v něm. Po překonání první kosmické rychlosti nám může příbuzný prolétávat po určitém dobu nad hlavou. Stačí pak jenom výkonným dalekohledem pozorovat našeho drahého zesnulého, jak se řítí nebeskou bání a zavát mu na pozdrav nebo mu na dušičky vyslat vatřic raketu s věncem.

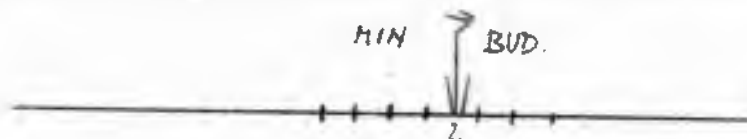
Hlavně miliardářům je pak určen honosný rituál, kdy posací mezihvězdné rakety opustí nebožtík rodnou Sluneční soustavu a zmizí v nekonečných dálavách vesmíru jako ukázka života na planetě Země, jež může posloužit případným mimozemšťanům ke studijním účelům.

Do roku 1985 bylo hojně využíváno startů pilotovaných kosmických plavidel k pohřbívání mrtvých pasažerů. Kosmonauté jednoduše za mírný příplatek vyházeli z rakety prominentní nebožtíky. Žádosti o identickou formu pohřbu rostly však geometrickou řadou, přičemž nákladový prostor raketoplánů vymezený pro vědecké přístroje nemohl být donekonečně rozšiřován. Množily se i protesty kosmonautů, jednak proti ubývání pebytového prostoru, ale i ohledně výše příplatků za práci navíc. Když pak v lednu roku 1986 převyšily příspěvky pozůstalých po 140 nebožtících celkové náklady na cestu raketoplánu Challenger a nároky sedmičlenné posádky přitom drasticky prodražovaly cenu letu, rozhodla se NASA vyjít vatřic klientům a Challenger v horních vrstvách atmosféry ponechala svého osudu. Výnos z akce sice zaplatil další kosmický program NASA, ale od oné katastrofy astronauti striktně odmítají brát na palubu mrtvé cestující, což NASA vzhledem k nedostatku kosmonautů plně respektuje.

Zůstaneme však nyní - deslova i do písmene - více při zemi. Finanční nedostupnost odradí jistě většinu občanů nové konstituované a hospodářsky destabilizované ČSFR. Omezenostale hledaný přesah neživého těla, ta ustavičná touha přeživších dát příbuznému co největší rozlet alespoň po smrti, když celý život třeba nevytáhl paty z baráku, se dá naplnit tím nejprimitivnějším činem, jehož je schopen každý druhořadý občan balancující na hranici životního minima. Jistě jste si povšimli, jak na našich silnicích poléhávají přejeté kočky, zajíci nebo psi. S mohutným rozvojem automobilismu netrvá ani tak příliš dlouho, kdy po nich zůstane jen vratvička kůže a i ta příštího dne zmizí. Zvíře je pryč, rozježděné do všech koutů světa, všemi myslitelnými směry. Jako by je někde pelil zmizíkem. Stejně tak by to dopadlo i s člověkem - co na tom, že je peněkuď větší, vždyť se jeho mrtvola může před pohozením na silnici předpercevat bagrem. V tomto stavu, zcela vládná, s roztráštěnými kostmi podléhá kolům vozidel jako maslo teplu. A jakmile pukne lebka, nehrozí motoristům žádné nebezpečí. Z dědečka, toho pecivála, se stal posmrtný světák, rozptýlen dokenaleji, než kdybychom jeho popelem práškovali kraj. Hrozba pak ovšem číhá na radiané příslušníky, kteří si z místa pohození mrtvého učinili jakýsi symbolický hrob. Hlavně o svátcích všech zesnulých se dá čekat kolem "hrobu" zvýšený počet klečících a modlících se osob. Proto řidiči pozor! Bylo by nechtutné, kdyby na úseku zvýšeného výskytu hrobů došlo k masakru v tak pietním období.

Naše "nerudovské" dilema "Kam a čím?" pozalu končí. Ať už se však rozhodnete pro jakýkoli ceremoniál, nezapomeňte, že jen takový pohřeb, který neohrožuje životy pozůstalých, je vskutku konstruktivním aktem. Čeho bychom dosáhli, kdybychom při motorozptylu přejeli další osobu, házející např. koucky asfaltu na terze mrtvého? Jen nového pohřbu a tím i dalších problémů. Proto i zde platí: Pohřbívej, ale zůstaň naživu!

Nastala přechodná doba, kdy se úroveň I. B. zvýšila natolik, že mi číst zase dovoluje uveřejnit své zamyšlení, v tomto již málem zaniknuvším médiu. Ubrat k lepšímu zdůsobily pak zejména básně Markóze de Carlose a bezpochybně neustále se zvyšující frekvence cizích slov v zamyšleních Horsta. (V článku Blud odpovědnosti jich bylo neuvěřitelných 58.) Je však škoda, že autoři mnohdy plně nechápou to, co píší. Uvedu malý příklad.

1. JMC během svého vkladu neodadl definici pojmu přítomnost. Je tudíž nemožné kritizovat něco, o čem nevím co znamená. (Přítomnost mohla znamenat naor. interval současného lidského života a pod.)

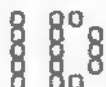
a) Není nic jednoduššího než definovat přítomnost jako rozhraní (hlubší specifikace jeho délky je uvedena dále v textu) mezi minulostí a budoucností

(Analogie fotonové teorie světla, rychlosti i skladby částic)

d) Ze subjektivního hlediska je těžko vyvrátit že drším stůl, bolí mě zub, žiju. Jistě Descartes řekl: myslím, tedy jsem. A nemůžu přeci být v budoucnosti nebo minulosti.

Zdá se že je bezdůvodné považovat čas za jedinou veličinu, která není kvantována.

Jestliže se smíříme s touto skutečností, musíme zároveň přijmout i teorii existence přítomnosti. Záleží již pak na pragmatickém přístupu, na které úrovni bude pro nás kvantování z filozofického hlediska významné.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Již brzy vyjde
DALŠÍ ČÍSLO
revue

I D E Á L N Í D E M A G O G I E
0101010101010101010101010101010101

Co vás čeká :

- nefalšované torzo, neboť revue vyjde BEZ truchlivého úvodníku J.M.C, který bude připuštěn jen ke scvakávání listů a zprávě o krymské válce na Dálném východě,
- pornografické fotorecenze SMUTNÁ LENKA V PARKU NOSTALGIE /pikantní, jedinečná možnost poznat básníčku skutečně zcela/
- sumarizující reportáž o své práci pod názvem JAK TAJIT AKCE napsal Jan Hvězdář,
- Horst nás ve své rozverné hříčce seznámí s dalšími svými školními pracemi, a to PODČÁRNÍKEM, FEJETONEM a ANACHRONISMEM,
- J.M.C. vysvětlí několik dalších latinských termínů,
- Květoš nás ubezpečí, že Ježíšek je debil,
- HORST nás v rozsáhlé práci doplněné fotografiemi s názvem PRVNÍ PUNKOVÁ AKCE V ČESKOSLOVENSKU obeznámí s tím, jak se 26.2.1980 opil na Koruně a pak zvracel (rytmicky) ze železničního mostu. A samozřejmě zpíval. Dodnes se na to vzpomíná.
- STUMP mi dluží 60,- Kčs,
- Atari vzhledem k tomu, že snědl bromový sendvič nepřispěje ničím,
- !!! L U D R A-VII. od Horsta : Terminátor a Předsedátor chytili Moniku Konanovnu. Pokouší se na ní najít Svatý grál. Pipinátor ji vysvobodí písní. Vzápětí se dostanou do spárů šíleného vědce Presse, který šmelí s vaječnými a chce jim je vyoperovat. V poslední chvíli vpadne do jeskyně starý mudrc Vondr a vykope je (pokračování),
- Toneček referuje o horečných přípravách divadelního představení v článku ČETA BLANICKÝCH RYTÍŘŮ,
- a v PRVNÍ ŘADĚ MOTÁKŮV vtip, hloubka, stručnost, originalita nadšení, nekonvenčnost a artritida.

Za jiné :

Lepší vtipný Dikobraz, nežli ID pod obraz - úvaha,
Akce a Neakce - zásadní úvaha.
Jsou autoři Almanachu skutečně impotentní ? - recenze.
Horstova utajená deviate - o tajné sbírce básní pravidelného dopisovatele.
Co traumatizuje K.K. víc - Perchta nebo ...? - psychologická studie.
Jsem debilNo a co ? - autobiografie.
Poslal se svět v Buchlovicích ? - žánrový obrázek.
Morava a smysl pro ironii - groteska.
O co mi jde . - erotické vyznání.

To vše a mnohem víc nabízí

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo
o I D E Á L N Í D E M A G O G I E oooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Nenechte si ujít !!!

PROČ PÍŠU TRUCHLIVÉ ÚVODNÍKY

/ sebeanalytická vivisekce orientovaná na poedhlení roušky nad slovním spojením "truchlivý úvodník", přispěnlým k mé osobě panem Motákem/

1. PŘIZNÁNÍ : Ano, píšu úvodníky. Ano, jsou bezesparu řekněme "neradostné!" doufám, že nevzbudím u p. Motáka dojem záměrné bagatelizace problematiky, ale ono slovo se skutečně více blíží "duši" mých úvodníků. Takže teď, když jsem se přiznal, zbývá objasnit, proč píšu neradostné úvodníky.
 2. KOMU TO VYSVĚTLUJI : Původně jsem si byl jist, že adresátem by mohl být celý okruh čtenářů I.D. Pak jsem postupně ustupoval z velíkášských pozic:
 - a/ První jsem vyškrtl p. Hersta. /Herst článek číst nebude, jelikož z něj nekouká záplava cizích slov- dosud pouze výraz "bagatelizovat" a i ten v daném souvětí působí jako pěst na polyakrylenitrilové oko./
 - b/ Druhý na řadě byl p. Press de Press. Jeho posledním koníčkem na půdě I.D. se mimo fanatického kvantování všeho živého i mrtvého stalo vyhledávání cizích slov v textech dopisovatelů. Překonat Herstových fantastických 58 se mi již nezdaří / pokud nebudu beze smyslu klást za sebou takové lahůdky jako deflargače, degradace, deflerace, perferace, protuberance, paraudentóza, masturbace apod./ čili i pro p. de Presse ztrácí článek na významu.
 - c/ Pan W.W.d.Bull/ hrabě/ jest od přírody bytest nadaná hravým cynismem, tudíž se mu mé úvodníky jeví docela legrační a nemá zapotřebí hledat zde odpověď na otázku uvedenou v nadpisu stati.
 - d/ Pan Moták použil slova "truchlivé" v rámci své globální koncepce /jak jsem se dověděl z jistých kruhů/ probublat stojaté vody I.D. V souvislosti s výše uvedeným poznatkem mu nehle klidně posloužit adjektivum "suchopárné", "idiotské", "blazeované", "přitroublé" aj. Setva se tedy bude pít po odpovědi na svůj vyumělkovaný útek, protože již samotný článek "Proč píšu truchlivé úvodníky" bude považovat za plod své misijní činnosti v I.D.
 - e/ Pan Krystýnek, o jehož kruzích jsem se zmiňoval v podbodě 2d/, neshledá v článku již po prvních větách žádnou vazbu na hraběcí rod Berchtoldů, což jediné by jej mohlo- po nanepisu p. Motáka z minulého čísla- opět uvrhnout do historického vytržení.
- REKLAMA: ČTĚTE I.D.! KUPUJTE I.D.! SLEDUJTE IID.! V ČÍSLE 56. FIKANTNÍ DAGUERROTYPY ZE ZÁMKU I Z PODZ' MČÍ !
- f/ Pan d'Atori si ani zde nebude moci zdekonatit své znalosti němčiny /záměrně jsem vypustil germanismy, aby v jeho případě nedošlo k vyhmátnutí zkreslené podstaty "úvahy"/.
 - g/ V hlavě p. Mláděte proběhnou postupně veškeré zde popsané dílčí důvody proč nečíst "Proč píšu truchlivé úvodníky". Řekne si něco v tom smyslu:..." když to nečetl ani a, ani b, c, d, e, f, bude to nejspíš pořádná ptákovina..." Má sice pravdu, ale tím spíš se do článku nepustí.
 - h/ Pan Why. Žije vůbec pan Why? Kde ví! Ale co, i kdyby žil... Pohnutky by se jistě našly, že ano!?
- Závěr se vyloupil v jednoznačném světle. JMC, ty schizofrenní hovádke boží, píšeš to akorát sám pro sebe! Přinejlepším to dopadne tak, že pan Herst si přečte odstaveček a/, pan de Press b/ atd. Nakonec se tedy celkem devět lidí v souřtu prokouše až po bod 3. Od tohoto místa je stat určena pouze mně, což mi rezvazuje jazyk a dovoluje dělat hrupky.

3. PROČ PÍŠU TRUCHLIVÉ ÚVODNÍKY : odpověď se dělí na dvě pododpovědi:
a/ Proč píšou úvodníky: Z ryze technických příčin. Chodí mi do redakce samé příspěvky bez hlavičky /tím samozřejmě nenarážím na to, že by neměli ani hlavu když už nemají patu// pro Zemetákovy blbě: máš na mysli natpis s informací o datu vydání, čísle a ročníku HA HA HA/. Destanu-li, dejme tomu, najednou sedm ohlavičkovaných příspěvků, budu moci sestavit celé číslo I.D. z úvodníků a sám se případně se svým článečkem schoulím někde na tu nejzazší stránku bez hlavičky.

b/ Úvodníky jsou neradostné, poměradž je mi smutno. Je mi smutno z toho, že jsme patrně v celém vesmíru úplně sami. Sami lidé, zvířata, atropy, kameny, planety, hvězdy a všudepřítomná němá tvář molekul vodíku. Poslední optimista v tomto směru, pan Carl Sagan, je navíc nemocný - po šedém zákalu začíná celou věc nazírat černě. Naštěstí - nebo raději na neštěstí, je lidí dost až moc, někdy až zpropadeně příliš mnoho. Žije tedy Herst, de Press, Moták a jiní, které nebudu jmenovat, abych urazil. Co je to však platné, když i oni jsou sami sebou - lépe vyjádřeno - jsou osamocení vlastní jedinečností, uvědomují si sebe sama jako dan z pochybné pocty, že jsou tak dokonale uspořádání.

Jsem samojediní v pustém vesmíru a unikátní ve vězení svých životů. Kому se to zdá ještě málo, ať napíše do I.D. něco veselého, nejlépe na přední stranu. Pochybuje, že mi k rukám dojde nějaký skutečně povzbudivý úvodník. Musel bych ho totiž stejně zternevat. Neodpovídal by profilu listu. Vždyť copak s něčeho se skrývá za výrazem "ilegální"? Nic víc, než strach z koncentráku, udání, mučení, vyzrazení přispívatele, následné obvinění z kolaberece, lidový soud a oběšení. A demokracie?? Dosažena do důsledků začíná ztraceně připomínat anarchy. Anarchy in CSFR - děsivá představa nic nechápajících vytřeštěných očí. Kому první jobne, ten vyhraje! Takže s veselými úvodníky do jiných časopisů a s jinými časopisy do popelnic!

J.M.C.

CO S MI, DOKTORE?
V NOCI JSEM SE SPLETL
A VYLÍZAL JÍ HLAVU...

JMC

ALOIS KALVODA NA BUCHLOVĚ

=====

Úvodní lamentace: Je věcí velesmutnou přihlížet na čím dál víc prohlubující se absenci znalosti kultivované kultury, historie a vlastivědy našeho státu a našeho národa. Co je platné, že každé děcko ví, kdo je třeba Kačer Donald, dospívající mládež obdivuje Bonda, Kamba či jiné násilné stupidity, když většina z nich nezná ani základní národopis nebo historii svého nejbližšího okolí. A kde se pak má brát nějaká národní hrdost, sebevědomí ve světě tak vlastní kdejakému národu. O to znepokojující a smutnější je potom pohled na ponižující se panoptikum nyní před znovuvšudypřítomnou neogermánskou zpupností. A tak mě kolikrát napadá, jak že my to chceme do té "Evropy"? Po kolonou, shrbení, zdeformovaní bez sebevědomí a hrdosti, vždyť takto jsme již kamsi vstupovali po celým minulých 40 let. A nebo k nám ten "vostok" vstoupil sám?

Proč jsem ale začal lamentaci. Začal jsem proto, poněvadž se stále víc setkávám s lidmi, kterým jsou nade všecko chamtivost, peníze, násilí, blbost a záměrná nevědomost a protože jsou všichni z blízkého okolí, ze Slovácka, novědí o svém kraji zcela nic. Proto se snažím svými články šířit osvětu mezi i takové lidi, o kterých jsem před chvílí psal, pokud jsou ovšem schopni si něco souvisle přečíst a zamyslet se nad něčím jiným, než je mammon.

Ríká vám něco jméno Alois Kalvoda? - jméno našeho jednoho z nejvýznamnějších malířů-impresionistů začátku 20. století? Právě tohoto malíře bych vám chtěl dnešním článkem připomenout.

Alois Kalvoda se narodil ve Slapanicích u Brna 15.5.1875 v početné rodině. Své malířské a kreslířské nadání nechtěl zatratit, naopak, chtěl se mu věnovat. Proto studoval výtvarnou akademii pod vedením profesora J. Mařáka - známého malíře a později přibyla i grafika v Paříži a Mnichově. Při vzpomínce na Aloise Kalvodu vzpomínáme na jednoho z těch nečetných moravských malířů, kteří ve výtvarné náplni svých obrazů překročili užší rámec krajového pojetí námětů a dali pohledu na moravskou i českou krajinu rysy umění nepoplatné školy, z níž vyšli. Krajinou v několika hlavních liniích a barvách vyjadřuje Kalvoda impresi, příroda je mu navyčer, atelným zdrojem linií a barevných skvrn tak důmyslně seskupených hlavně v obrazech luk, strání a stromů/převládají překrásné břízové háje známe ze starých pohlednic/. Není divu, že měl Alois Kalvoda oddané žáky a že založil a vychoval početnou družinu svých následovníků, z nichž namátkou jmenuji Váchala, Němce nebo Benku. Jméno Aloise Kalvody není známo pouze u nás, ale stalo se pojmem při výstavách v Itálii, Francii a USA. Předčasně vyčerpan umírá ve svých 59. letech 25.6.1934. Jeho hrob s pískovcovým náhrobkem Jana Štursy najdete ve Slapanicích u Brna.

Tolik tedy stručně ze života A. Kalvody. Málokdo však ví, že tento malíř je svázán i s naším krajem pod Buchlovem, vždyť zde na pozvání hraběte Leopolda II. Berchtolda v letech 1902-1903 pobýval. Ubytován byl na Buchlově v tzv. hráběcích pokojích nad spojovací chodbou druhé brány. V jedné z těchto nyní veřejnosti nepřístupných místnostech je dodnes na něj památka v podobě několika originálů olejů zpodobňujících objekty hradu Buchlova začátkem našeho století. Najdeme zde jeho: Buchlov v ranní mlze, Pohled na jádro hradu od bašty, Tytýšský sál, Lípa noviny a Buchlov z Modly. Během svých pobytů na Buchlově namaloval Alois Kalvoda celkem 17 olejů a kreseb s tematikou exteriérů a interiérů hradu Buchlova. Ihned v roce 1903 vydal Kalvoda skvělý soubor reprodukcí těchto obrazů s emotivním slovním doprovodem Karla Jaroslava Obrátla a dalších pod názvem "Hrad Buchlov".

Význam Kalvodova díla "Hrad Buchlov" není jenom v malířské a umělecké hodnotě, je výpovědí doby, kdy rozklad Rakousko-Uherské monarchie nebyl tak vzdálený a tento se již všemožně projevoval nejen v politice, ale i v kultuře. Cenzura literatury a umění začátkem 20. století už dohasínala, což se projevovalo ve výběru vydávaných ryze národních českých a moravských knih a časopisů, mnoho malířů svým dílem oslavovalo příslušnost ke svému národu. A právě zde stojí dílo Aloise Kalvody "Hrad Buchlov" evokující hrdé moravanství prostřednictvím ztvárnění starého hradu /ne symbolu feudalismu a útla-ku/ jako symbolu bájného moravského místa v blízkosti centra Velké Moravy, jako i symbolu šlechty, která až německá původem, psala, myslela česky a pomáhala právě zdejšímu lidu v jeho těžkých dobách, v osvětě a vzdělanosti, v období buditelském s vřelými styky s obrozenci a buditeli, i jako mecenáši národního obrození/leopold hr. Berchtold, Bedřich hr. Berchtold/. V tomto výrazu a zdůvodňování významu zdejší silné národně-identické tradice se nachází hlavní smysl Kalvodovy záslužné práce.

Alois Kalvoda prý při svých pobytech na Buchlově vstával časné ráno, unyl se ve studené vodě a se stojanem a malířským náčiním vyrážel do překrásného kopcovitého terénu kolem hradu, aby to všechno kolem zvětčil na plátno. Často hovořil mile s lidmi, které při své práci potkával, především s lesními dělníky, ženami z vesnice sbírajícími popadané dříví do náší.

Při jednom hledání námětu malby procházel Kalvoda kolem hájovny pod hradem, kde potkal mladé děvče - Ottilii Duškovou - dceru správce lesního velkostatku. Slovo dalo slovo, jak tomu bývá a se setkání vznikl pěkný přátelský vztah mezi těmito mladými lidmi. Na památku a pamět přátelství dostala sločna Ottilka od malíře jeho soubor "Hrad Buchlov" s vlastnoručním věnováním a ručně psanou adresou. Celý život pak paní Ottilie Dušková, provdaná za ostrožského soudního radu Foltanka, vzpomínala na setkání s malířem Kalvodou a jen dobrým hostům ukazovala dar od něho s věnováním. Dnes už je tento soubor maleb ošumělý, silně osahaný, ale i přesto dodnes upomíná na dávný přátelský vztah a na pobyt Aloise Kalvody na Buchlově.

Čas odletěl jako vyplašený pták, malíř i s paní Ottilií dávno zemřeli a zbyly jenom ty obrazy a kresby, které mluví do duše o krásách našeho slováckého kraje, naší vlasti a hrdosti nad tím, že tu žijeme. Ždá se vám to staromódní? Ne. Bez těchto základů nelze vést aspoň trochu kulturní, citový a smysluplný život.

Květož Krystýnek

BUCHLOV

MALOVAL

ALOIS KALVODA

Pohled na hrad Buchlov od jihu

z Hrádku

*Odlice Dubkové věnuje práci tato
na památku pobytu svého na Buchlově*

Alois Kalvoda -

z Prahy dne 1. listopadu 1903

Hrad Buchlov z vrcholu
Barborky

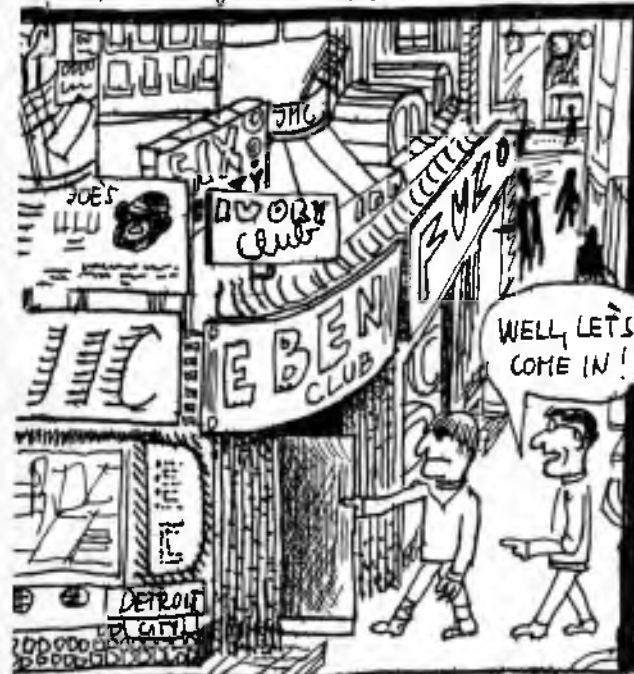
come and slay

ANGLIČTINA PRO ZLOČINCE

čanicům jsou určeny naše lekce. Nejprve si milí zločinci osvojíme pár obecných spojení, později přejdeme k frazeologii vaší branže. Tak tedy do toho - klíčem k prolomení bariér za minuz' Západ skrývá své miliardy dolarů, je prolomení bariéry jazykové!!!

Je všeobecně známo, že česko-slovensko-romští kriminálníci nám po otevření hranic dělají v zahraničí ostudu tím, že se často nechají dopadnout. Mnohdy nese vinu neznalost jazyka země, v níž krádou, loupi, vydírají či vraždí. Nasinec se musí stydět, když vidí, jak jeho spoluobčan nedovede v cizině správně formulovat ani ty nejjednodušší vyděračské požadavky či ultimáta. Právě takovým spoluob-

VÝCHOVNÁ & VZDĚLÁVACÍ SEKCE I.D.

SLOVÍČKA

WELL - DOBRĚ, DOBRA
[uel] NUZE (užíváme často, měvíme-li, jak zahájit konverzaci)
LET'S = LET US - POJĎME
[lets - letas] (rozkaz pro např. ozbrojené komando, přičemž mluvčí se sám počítá mezi ty, jímž bylo poručeno)
COME IN - VSTOUPIT, [kamin] (velmi mírná výzva ke vstupu)
celkem: NUZE, VSTUPME!

A CO ŘÍKÁTE DALŠÍMU ŽERTU?
(tři lze použít ironicky)
Například: aby řeč nestála, po zastřelení prvního rukojemníka, přivlečeme druhého, přiložíme zbraň ke spánku a zeptáme se přítomných: „AND WHAT ABOUT ANOTHER JOKE?“

SLOVÍČKA
HATE - NENÁVIDĚT
[heit] BLACK - ČERNÝ
[blek] BECAUSE - PROTOŽE
[bi'ko:z]

I HATE - JA' NENÁVIDIM
[ai heit] HUMOUR - HUMOR
[hju:mə] END - KONEC
[end] (1. LEKCE)

DOMAČÍ ÚKOL
Mamisto teček doplňte tři podstatná jména z této lekce. 3 věty napište pod sebe a přeložte I. HATE